

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 31Sa/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0824100564
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Miroslava Štefčeková
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:0824100564.1

Uznesenie

Správny súd v Banskej Bystrici v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom D. XX/XX, XXX XX E., proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska ul. 71, 813 11 Bratislava, o žalobe na obnovu konania vedeného na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 29Sa/1/2022, takto

rozhodol:

Žalobu na obnovu konania odmieta.
Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu Správne mu súdu v Banskej Bystrici (ďalej „správny súd“) dňa 23.07.2024 sa žalobca domáhal obnovy konania vedeného na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 29Sa/1/2022. Tvrdil, že uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sa/1/2022 zo dňa 24.01.2023 boli už štrnásťkrát porušené jeho základné práva garantované Európskym dohovorom na ochranu základných ľudských práv a slobôd, Listinou základných ľudských práv, Ústavou SR a právnymi predpismi týkajúcimi sa sociálneho zabezpečenia. Žalobca ďalej v odôvodnení žaloby na obnovu konania uviedol, že v plnom rozsahu napáda uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sa/1/2022 zo dňa 24.01.2023, pričom v danej veci podal dňa 08.03.2023 kasačnú sťažnosť. Najvyšší správny súd SR rozsudkom sp. zn. 7Ssk/74/2023 zo dňa 28.05.2024 zamietol jeho kasačnú sťažnosť, rozsudok mu bol doručený elektronickou poštou dňa 09.07.2024. Žalobca sa v úvode vyjadril k správne mu označeniu žalovaného v žalobe zo dňa 02.03.2020 a neakceptovaní návrhu správne mu súdu týkajúceho sa označenia žalovaného.

2. Žalobu na obnovu konania žalobca odôvodnil nasledovne „Elitná mafiánska justičná zločinecká sudkyňa A. F. v konaní a rozhodovaní o správne ju žalobe žalobcu zo dňa 02.03.2020 vedela, že Generálne riaditeľstvo ZVJS nie je od 01.07.2002 zákonom splnomocnené konať a rozhodovať o starobných dôchodkoch, na ktoré vznikol zákonný nárok podľa zákona č. 100/1988. Keďže elitná justičná mafiánska zločinecká sudkyňa nekonala v zmysle tohto ustanovenia a pokračovala v konaní o rozhodnutí, ktoré vydal nepríslušný orgán verejnej správy (teda GR ZVJS rozhodnutie dňa 15.01.2020), pričom vedela aj o ďalších zásadných skutočnostiach v danej veci, a to, že právoplatným rozhodnutím zo dňa 16.01.2003 mi Sociálna poisťovňa priznala podľa § 21 zákona č. 100/1988 platného a účinného do 31.12.2003, (teda aj podľa zákona 100/1988 platného a účinného aj PO 30.6.2003) !!!! ; hoci som nepatril do skupiny poberateľov starobného dôchodku, ktorým mala Sociálna poisťovňa v zmysle § 173i ods. 1 zákona č. 100/1988 platného po 30.6.2003 prehodnotiť !! a znova rozhodnúť o už vzniknutom nároku na starobný dôchodok, i napriek tomu mi Sociálna poisťovňa protiprávne odňala starobný dôchodok rozhodnutím zo dňa 5.8.2003. Mne totiž služba nezaložila nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002. Mne služba založila nárok len na výsluhový príspevok podľa zákona č. 73/1998, ktorý sa nadobudnutím platnosti a účinnosti zákona č. 328/2002 len za výsluhový dôchodok len považuje !!! Hoci ani doplnené retroaktívne ust. § 173i zákona č.100/1988 neukladalo odňať (ukladalo len prehodnotiť !!!) Sociálnej poisťovne starobné dôchodky priznané od 1.7.2002 do 30.6.2003 i napriek tomu v rozpore s týmto § 173i mi Sociálna poisťovňa svojim rozhodnutím zo dňa 5.8.2003 odňala starobný dôchodok

(predtým priznaný právoplatným rozhodnutím) od 22.9.2003 v sume 9 219,- Sk mesačne. Doplnený § 173i tohto zákona č. 100/1988 mal nasledovné znenie:Policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby, ktorí vykonávali „profesionálnu službu“ v rozsahu zakladajúcom nárok „na výsluhový dôchodok“, a ktorým v období od 1.7.2002 do 30.6.2003 Sociálna poisťovňa priznala starobný dôchodok, Sociálna poisťovňa rozhodne o nároku na starobný dôchodok podľa predpisov účinných po 30.6.2003 !!!!! Z tohto ustanovenia taxatívne vyplýva, že o priznaných starobných dôchodkoch, Sociálnou poisťovňou za obdobie od 1.7.2002 do 30.6.2003 má znova rozhodnúť Sociálna poisťovňa podľa predpisov účinných po 30.6.2003 !!!) V zmysle § 173i ods. 1 zákona č. 100/1988 platného a účinného po 30.6.2003, teda o už vzniknutom nároku na starobný dôchodok môže rozhodnúť znova jedine Sociálna poisťovňa. O už vzniknutom protiprávnom nároku na starobný dôchodok, priznaný právoplatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 16.1.2003, ktorý bol odňatý rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 5.8.2003, mala rozhodnúť na základe podaných písomných žiadostí Sociálna poisťovňa!!!! Teda aj o mojej podanej žiadosti zo dňa 11.1.2020 je oprávnená rozhodnúť jedine Sociálna poisťovňa a nie GR ZVJS !!!! Naviac - Mne Sociálna poisťovňa svojím právoplatným rozhodnutím zo dňa 16.1.2003 priznala starobný dôchodok podľa § 21 zákona č. 100/1988 účinného po 30.6.2003, !!!! Ustanovenie § 21 zákona č. 100/1988 účinného po 30.6.2002 v čase rozhodovania o mojej žiadosti zo dňa 3.10.2003, malo nasledovné znenie: Odsek 1.....Občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v 14 ods. 2 písm. b) až h) zákona č.100/1988. V zmysle § 14 ods. 2 písm. c) zákona č. 100/1988.....Ako zamestnanie zaradené do I (II) pracovnej kategórie sa za dobu pred 1.1.2000 hodnotí služba vojakov z povolania zaradená do I (II) kategórie funkcií,..... Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že o mojom protiprávnom odňatí starobného dôchodku – rozhodnutí Sociálnej poisťovne zo dňa 5.8.2003 zo zákona (§173i ods. 1 zákona č. 100/1988 platného a účinného do 31.12.2003 splnomocnená znova konať a rozhodnúť!!!! Sociálna poisťovňa!!!!!!!!!!!!!! Z uvedeného dôvodu nie je potrebné na neoprávnené a protizákonné konanie GR ZVJS uvádzať aj § 143a) zákona č. 328/2002, ktorý nadobudol účinnosť a platnosť dňom 1.7.2002 !!!!!!!!!!!!!“

3. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR k porušeniu princípu právnej istoty, porušeniu všeobecného zákazu diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu ako aj k princípu porušenia všeobecného zákazu retroaktivity, z ktorých odcitoval jednotlivé časti v znení „Základným prvkom právnej istoty je v právnom štáte istota občana, že sa voči nemu bude zachovávať právo. ...Právnej istote ako nedielnej súčasť právneho štátu... nezodpovedá taký stav, ktorý by orgánu štátu umožňoval konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným spôsobom. Z nálezu Ústavného súdu SR – PL ÚS 36/95 uvedený pod č. 3/96 v Zbierke nálezov a uznesení taxatívne vyplýva záver...Podľa rozhodnutia súdu s inštitútom právnej istoty v právnom štáte úzko súvisí požiadavka legálne nadobudnutých práv, t. j. nikomu nemožno odňať jeho riadnym spôsobom nadobudnuté práva, resp. ich obmedziť. Táto požiadavka ako imanentná súčasť právnej istoty sa vzťahuje predovšetkým na základné práva a slobody, ktoré sú v zmysle čl. 12 ods. 1 ústavy neodňateľné, nescudziteľné, nezrušiteľné a nepremiľateľné. (PL. ÚS 16/95, č. 6/95 ZN a UÚS, s. 49)“. Ďalej uviedol, že v náleze sp. zn. PL. ÚS 52/99 Ústavný súd SR uviedol, že medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj „zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti (proporcionality)“. V náleze sp. zn. PL. ÚS 28/00 Ústavný súd SR uviedol, ...Priame zákonné zásahy do uzavretých právnych vzťahov označil ústavný súd za porušenie princípu právnej istoty ako imanentného znaku právneho štátuZákaz diskriminácie preto pre odporkyňa platí priamo a odporkyňa nemôže pri uplatňovaní zákonov o sociálnom poistení (zabezpečení) vykonávať zákony v rozpore s ústavou a to ani s poukazom na presné znenie právneho predpisu ,ktorý sa tomuto zákazu prieči. ... Ak navrhovateľ už raz podmienky nároku na starobný dôchodok splnil odporkyňa nemôže tvrdiť opak. Ak navrhovateľovi vznikol nárok na starobný dôchodok z iného osobitného systému dôchodkového poistenia, neznamená to, že by navrhovateľ mohol byť v inom systéme sociálneho poistenia diskriminovaný... K neoprávnenému uplatneniu § 173i a § 21 ods. 3 ako aj § 96 ods. 4 žalobca odcitoval jednotlivé časti rozsudkov Najvyššieho súdu SR v znení „...Postup odporkyne aj po účinnosti zákona č. 222/2003 musí zabezpečiť navrhovateľovi toľko práv, ako mu patrilo pred jeho účinnosťou... ...Postup odporkyne pri aplikácii § 173i ods. 1 v spojení s § 21 ods. 1 a 3 zákona o sociálnom zabezpečení však bol vo vzťahu k navrhovateľovi diskriminačný, lebo mu spätne odoprel taký nárok na dávku, ktorý už v minulosti vznikol. Vzhľadom na skutočnosť, že Ústava SR obsahuje absolútny zákaz diskriminácie. ...Zákaz diskriminácie preto pre odporkyňa platí priamo a odporkyňa nemôže pri uplatňovaní zákonov o sociálnom poistení (zabezpečení) vykonávať zákony v rozpore s ústavou a to ani s poukazom na presné znenie právneho predpisu ,ktorý sa tomuto zákazu prieči. ...Ak navrhovateľ už raz podmienky nároku na starobný dôchodok splnil odporkyňa nemôže tvrdiť opak. Ak navrhovateľovi vznikol nárok na starobný dôchodok z

iného osobitného systému dôchodkového poistenia, neznamená to, že by navrhovateľ mohol byť v inom systéme sociálneho poistenia diskriminovaný... ...Hoci § 173i ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení ukladal odporkyni rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok podľa predpisov účinných po 30. júni 2003, nemohla pri posudzovaní nároku postupovať retroaktívne spôsobom !!!! Odporkyňa však uvedeným spôsobom postupovala, a tým narušila základnú zásadu právnej istoty a princíp, podľa ktorého vzniknuté nároky musia byť zachované. ...Cieľom zákonodarcu pri schválení § 173 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení však v zmysle ustanovení Dohovoru, nebolo znevýhodniť kategóriu dôchodcov, ktorí v minulosti už nadobudli nárok na starobný dôchodok, tým že im bude tento starobný dôchodok odňatý len v dôsledku zmeny právnej skutočnosti, spočívajúcej v zmene právnych predpisov... ...Zmyslom použitých ustanovení nemala byť diskriminácia policajtov, ktorí vykonávali profesionálnu službu. Postup odporkyne pri aplikácii § 173i ods. 1 v spojení s § 96 zákona o sociálnom zabezpečení však bol vo vzťahu k navrhovateľovi diskriminačný a nezodpovedal článku 12 ods. 2 Ústavy, lebo mu odňal dávku ktorá mu bola priznaná právom a na ktorú mu v minulosti vznikol nárok. Citovaný článok ústavy obsahuje absolútny zákaz diskriminácie, a to z akéhokoľvek dôvodu. Všetky orgány vykonávajúce štátnu moc (teda aj odporkyňa, ktorej bolo zákonom zverené rozhodovanie o právach fyzických osôb vo veciach sociálneho zabezpečenia resp. poistenia) sú povinné vykladať právne predpisy spôsobom, ktorý sa neprieči ústave. Zákaz diskriminácie preto pre odporkyňu platí priamo a odporkyňa nemôže pri uplatňovaní zákonov o sociálnom poistení resp. zabezpečení vykonávať zákony v rozpore s ústavou, a to ani s poukazom na skutočnosť, že Dohovor zaväzuje štát a nie jeho orgány...(rozsudok NS SR zo dňa 30. mája 2006)“ Žalobca ďalej uviedol, že v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu v obdobnej veci sp. zn. 25Sd/87/2010 zo dňa 30. septembra 2010 vyplýva, že, „...ust. § 173i ods. 1 zákona treba preto vykladať, tak že započítanie profesionálnej služby pre vznik nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu (zák. 328/2002) nemôže mať vplyv na zánik samotného nároku na priznaný starobný dôchodok pred 1. júlom 2003. Iný výklad ust. 173 ods. 1 by bol v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.“

4. Žalobca v závere žaloby konštatoval, že o týchto zákonom zdôvodnených zásadných dôkazoch v jeho veci vedela „elitná mafiánska zločinecká sudkyňa A. F.“ a napriek tomu jeho správnu žalobu zo dňa 02.03.2020 odmietla uznesením zo dňa 24.01.2023. Tiež uviedol, že o týchto zákonom zdôvodnených zásadných dôkazoch vedel aj „mafiánsky zločinecký senát NSS SR v zložení: elitná mafiánska zločinecká sudkyňa A. E., justičný zločinecký mafiánsky sudca NSS SR A. G., ako aj A. E.“ a napriek tomu rozsudkom sp.zn. 7Ssk/74/2023 zo dňa 28.05.2024 jeho kasačnú sťažnosť zo dňa 27.10.2020 zamietol.

5. Podľa § 472 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení účinnom od 01.07.2023 (ďalej „SSP“) žalobou na obnovu konania možno napadnúť právoplatné rozhodnutie správneho súdu, ak

- a) bolo rozhodnuté v neprospech účastníka konania v dôsledku trestného činu sudcu, iného účastníka konania alebo osoby zúčastnenej na konaní,
- b) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím správneho súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným zadosťučinením,
- c) rozhodnutie správneho súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre účastníkov konania záväzné.

6. Podľa § 476 SSP v žalobe na obnovu konania sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje,
- b) rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda,
- c) dôvod obnovy,
- d) skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas,
- e) dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť žaloby preukázať,
- f) žalobný návrh.

7. Podľa § 477 ods. 1 a 2 SSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, možno rozšíriť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Dôvody obnovy konania možno meniť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.

8. Podľa § 480 ods. 2 SSP žalobu na obnovu konania prejedná správny súd, ktorý o veci rozhodoval. Ak bolo pôvodné konanie skončené rozhodnutím kasačného súdu podľa § 462 ods. 2, prejedná žalobu na obnovu konania krajský súd, ktorého rozhodnutie bolo kasačným súdom zmenené.

9. Podľa § 481 ods. 2 SSP dôvodmi žaloby na obnovu konania je správny súd viazaný okrem prípadov, keď nie je viazaný žalobnými bodmi.

10. Podľa § 483 ods. 1 písm. e) SSP správny súd žalobu na obnovu konania uznesením odmietne, ak je zjavne nedôvodná.

11. Podľa § 483 ods. 2 SSP ak sa postupuje podľa odseku 1, žalobu na obnovu konania nie je potrebné doručovať ostatným účastníkom konania na vyjadrenie.

12. Z rozhodovacej činnosti je správne mu súdu známe, že Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 24.01.2023, sp. zn. 29Sa/1/2022 zamietol žalobu žalobcu proti žalovanému Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa žalobca v žalobnom návrhu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „GR ZVJS“) č. GR ZVJS-d-12379/14-2020 zo dňa 15.01.2020, ktoré podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 30 ods. 1 písm. f) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov správne konanie na základe žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku zo dňa 11.01.2020 zastavilo z dôvodu, že vo veci začal konať iný príslušný správny orgán. V odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca jasne a zrozumiteľne ako žalovaného označil orgán (Ministerstvo spravodlivosti SR), ktorý sa žiadnym spôsobom nezúčastnil na správnom konaní, v ktorom bolo preskúmané rozhodnutie vydané, musel správny súd konštatovať nedostatok jeho pasívnej procesnej legitímácie, pre ktorý nedostatok správny súd žalobu s poukazom na ust. §190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

13. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca kasačnú sťažnosť.

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7Ssk/74/2023 zo dňa 28.05.2024 rozhodol o podanej kasačnej sťažnosti žalobcu tak, že túto zamietol a žalovanému náhradu trov kasačného konania nepriznal.

15. Správny súd k inštitútu obnovy konania vo všeobecnosti uvádza, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého využívanie by malo byť výnimočné, pričom sa v žiadnom prípade nemôže jednať o nástroj na zmenu výkladu práva v prospech účastníka, ktorý takúto žalobu podal. Obnova konania v zmysle procesnej právnej úpravy sa člení do dvoch fáz. Prvou z nich je konanie o žalobe na obnovu konania, ktorej výsledkom je buď povolenie obnovy konania, alebo zamietnutie žaloby na obnovu konania. Až po kladnom rozhodnutí správneho súdu o povolení obnovy konania nasleduje druhá fáza, keď rozhodnutie o povolení obnovy konania nadobudne právoplatnosť, kedy následne správny súd bez ďalších návrhov vo veci znova koná a žalobu v povolenej obnove konania opätovne prejedná, pričom prihliadne na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednávaní obnovy (§ 485 SSP). Zo skutočností, že sa zasahuje do právnych vzťahov, ktoré už boli upravené právoplatným rozhodnutím súdu, vyplýva aj povinnosť a zodpovednosť správneho súdu obozretné, dôsledne a s prihliadnutím na všetky okolnosti skúmať danosť dôvodu na povolenie obnovy už raz právoplatne skončeného konania a to mimo kasačného konania, v ktorom koná a rozhoduje kasačný súd. Tento mimoriadny procesný inštitút môžu uplatniť oprávnené subjekty (§ 474 SSP) len za splnenia zákonom taxatívne vymedzených podmienok uvedených v § 472 SSP, pričom sa jedná o objektívne podmienky prípustnosti žaloby na obnovu konania. Správny súdny poriadok upravuje tri situácie, kedy možno napadnúť rozhodnutie správneho súdu žalobou na obnovu konania. Takáto žaloba je prípustná len vtedy, ak napádané rozhodnutie v neprospech účastníka je dôsledkom trestného činu sudcu, iného účastníka konania alebo osoby zúčastnenej na konaní, ak Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím správneho súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným zadosťučinením, alebo rozhodnutie správneho súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre účastníkov konania záväzné.

16. Správny súd s poukazom na obsah a odôvodnenie žaloby na obnovu konania, konštatuje, že žiaden z vyššie uvedených dôvodov obnovy konania žalobca v žalobe netvrdil. V žalobe žalobca uviedol, že jej dôvodom je porušenie jeho základných práv garantovaných Európskym dohovorom na ochranu základných ľudských práv a slobôd, Listinou základných ľudských práv a Ústavou SR a že napadnutým právoplatným uznesením (zrejme správne malo byť uvedené rozsudkom) došlo zo strany správneho súdu k vedomému nerešpektovaniu všeobecne záväzného rozhodnutia ústavného súdu. Obsahom žaloby je skôr subjektívny postoj žalobcu k predošlému konaniu tak správneho súdu, ako aj kasačného súdu. V prejednávanom prípade ide o žalobu o obnovu konania v sociálnych veciach, v konaní o ktorej správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi, a preto nie je viazaný ani dôvodmi žaloby v zmysle § 481 ods. 2 SSP. Správny súd preto pristúpil k preskúmaniu, či nie sú eventuálne dané ďalšie

dôvody na obnovu konania, ktoré žalobca v žalobe neuviedol a správny súd sa zaoberal posúdením dôvodnosti podanej žaloby, a teda prípustnosti obnovy konania, aj keď žalobca výslovne žiadny zákonom predpokladaný dôvod v zmysle dikcie ust. § 472 SSP neuviedol.

17. Ako už bolo vyššie konštatované, Správny súdny poriadok predpokladá tri situácie, kedy je možné napadnúť rozhodnutie správneho súdu žalobou na obnovu konania. Podľa ust. § 472 písm. a) SSP sa jedná o rozhodnutie v neprospech účastníka konania v dôsledku trestného činu sudcu, iného účastníka alebo osoby zúčastnenej na konaní. Podľa písm. b) tohto ustanovenia je žaloba na obnovu konania prípustná, ak Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že rozhodnutím správneho súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a podľa písm. c) je žaloba na obnovu konania prípustná, ak rozhodnutie správneho súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre účastníkov konania záväzné. Správny súd z obsahu podanej žaloby ani zo spisového materiálu nezistil, že bol naplnený dôvod podľa ust. § 472 písm. a) SSP, teda že by bolo rozhodnuté v neprospech účastníka konania v dôsledku trestného činu. Rovnako nemožno konštatovať naplnenie dôvodu podľa § 472 písm. c) SSP, teda že by rozhodnutie správneho súdu bolo v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady alebo Komisie.

18. Obsahovo vo vzťahu k podanej žalobe možno konštatovať, že žalobca prípustnosť žaloby na obnovu konania odvodzuje od tvrdenia, že v rámci správneho konania boli porušené jeho základné práva garantované Európskym dohovorom, Listinou základných ľudských práv a Ústavou SR a že došlo k vedomému a zámernému nerešpektovaniu všeobecného záväzného rozhodnutia ústavného súdu. Ak by sa vzhľadom na takéto obsahové vymedzenie podanej žaloby malo jednať o dôvod pre prípustnosť obnovy konania podľa § 472 písm. b) SSP, tak je potrebné zvýrazniť, že pre naplnenie podmienky prípustnosti žaloby je potrebné, aby o porušení základných ľudských práv účastníka rozhodol Európsky súd pre ľudské práva. Subjektívny názor účastníka, že rozhodnutím, resp. konaním správneho súdu došlo k porušeniu jeho základných ľudských práv alebo slobôd, nie je na povolenie obnovy konania dostačujúci. Žalobca žiadny rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vzťahujúci sa k jeho konkrétnej osobe, v ktorom by EŠLP konštatoval porušenie jeho práv konaním správneho súdu, nepredložil a argumentoval len svojimi subjektívnymi právnymi názormi. Rovnaký právny názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 9Sk/2/2017 zo dňa 28.02.2018. V žalobe tak žalobca ani netvrdil dôvod na obnovu konania v zmysle § 472 písm. b) SSP. V danom prípade by sa muselo jednať o rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým by bolo rozhodnuté, že rozhodnutím správneho súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, teda konkrétne v konaní sp. zn. 29Sa/1/2022, ktoré žalobca touto žalobou žiada obnoviť, boli porušené jeho základné ľudské práva alebo slobody. Takéto rozhodnutie žalobca nepredložil, a preto dôvod na obnovu konania z tohto dôvodu nie je daný. Súčasne je nutné konštatovať, že z obsahu žaloby nevyplýva ani dôvod možnej obnovy konania vyplývajúci z § 472 písm. c) SSP, pretože žalobca nepredložil, ani netvrdil existenciu, žiadneho záväzného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie, s ktorým by bolo rozporné rozhodnutie správneho súdu v danej veci.

19. Správne mu súdu nie je známy žiadny dôvod na obnovu konania stanovený v § 472 SSP, t.j. že by bolo rozhodnuté v neprospech žalobcu v dôsledku trestného činu sudcu, iného účastníka konania alebo osoby zúčastnenej v konaní, že by rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva bolo konštatované porušenie jeho práv alebo že by bolo rozhodnutie správneho súdu č. k. 29Sa/1/2022 zo dňa 24.01.2023 v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie, ktoré by pre účastníkov konania bolo záväzné.

20. Možno potom zhrnúť, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by bol relevantný pre prijatie záveru o dôvodnosti žaloby na obnovu konania, či už podľa § 472 písm. a) - právoplatný odsudzujúci rozsudok, písm. b) - rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého účastníkom by bol samotný žalobca a týkalo by sa rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého obnovu žalobcu žiada povoliť, alebo písm. c) - rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie, ktoré by bolo v rozpore s rozhodnutím v danej veci, pričom tieto skutočnosti ako dôvod prípustnosti obnovy konania ani v žalobe o obnovu konania neuvádzal, ale uvádzal tvrdenia, ktoré sú pre prípustnosť povolenia obnovy konania právne irelevantné, nie sú dôvodmi, ktoré Správny súdny poriadok *expressis verbis* pripúšťa ako dôvod obnovy konania. Žalobca tak v žalobe neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by dôvodnosť žaloby na obnovu konania preukazovali. V tomto prípade má správny súd povinnosť žalobu na obnovu konania bez jej ďalšieho prejednania odmietnuť v zmysle § 483 ods. 1 písm. e) SSP ako zjavne neprípustnú. Z obsahu samotnej žaloby je už na prvý pohľad zrejmé, že je nedôvodná, keďže neobsahuje dôvody na jej podanie v zmysle § 472 SSP.

21. Správny súd preto konštatuje, že dôvody žaloby na obnovu konania, ktoré žalobca uviedol v žalobe, nenapĺňajú žiadnu zo skutkových podstát prípustnosti obnovy konania v zmysle § 472 písm. a), b), c) SSP a zároveň správny súd sám nezistil (§ 481 ods. 2 SSP) žiadny relevantný dôvod na obnovu konania.

22. V zmysle uvedených zhodnotení bolo potom potrebné žalobu na obnovu konania podľa ust. § 483 písm. e) SSP odmietnuť ako zjavne nedôvodnú (výrok I.).

23. Správny súd žalobu na obnovu konania uznesením odmietol, preto nebolo potrebné, aby ju doručoval ostatným účastníkom konania na vyjadrenie (§ 483 ods. 2 SSP). Žalobu na obnovu konania správny súd odmietol formou uznesenia bez nariadenia pojednávania, a teda bez verejného pojednania veci. Takýto postup je v súlade s procesnými ustanoveniami Správneho súdneho poriadku, ktorý vyžaduje nariadenie pojednávania len na niektoré prípady meritórneho pojednania vecí samej, inak správny súd rozhoduje bez pojednávania (§ 107 ods. 2 SSP). Keďže v pojednávanej veci nešlo o pojednanie vecí samej, ale o procesné rozhodnutie, správny súd postupoval tak, že zjavne nedôvodnú žalobu na obnovu konania odmietol bez nariadenia pojednávania.

24. Keďže žaloba bola odmietnutá, správny súd o náhrade trov konania o povolení obnovy rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP v spojení s § 480 ods. 1 SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (výrok II.)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia. Kasačná sťažnosť sa podáva Správnemu súdu v Banskej Bystrici. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konanie o správnej žalobe v sociálnych veciach alebo konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému správemu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis), uvedie označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa ust. § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia vecí,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa ust. § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva

nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.